

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.203 van 27 maart 2002
in de zaak A.96.973/XIV-369**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat M. SCHOLLIER,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Lucas Munichstraat 102

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 5 januari 1959 en van Slovaakse nationaliteit, op 25 oktober 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 oktober 2000 tot weigering van in overwegingname van een vluchtelingenverklaring, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 oktober 2000;

Gelet op de beschikking van 12 december 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 7, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de beschikking van 16 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 februari 2002, om 14.00 uur en waarbij het standpunt van de Auditeur aan de partijen wordt meegedeeld;

Gehoord het standpunt van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST met betrekking tot de toe te passen procedure;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. HINNEKENS, die loco Advocaat M. SCHOLLIER, verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt
kunnen worden samengevat:

1.1. De verzoekende partij is in België binnengekomen op 14 augustus 1999
en heeft zich op 16 augustus 1999 voor de eerste maal vluchteling verklaard (zie adm. doss.,
stuk 8). Op 15 februari 2000 wordt verzoeksters eerste asielprocedure beëindigd met een
bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal (zie
adm. doss., stukken 30, 31 en 32).

1.2. De verzoekende partij zou België opnieuw zijn binnengekomen op
31 augustus 2000 en heeft zich op 31 augustus 2000 voor de tweede maal vluchteling
verklaard (zie adm. dossier, stuk 64).

1.3. Op 17 oktober 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van
Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van in
overwegingname van een vluchtelingenverklaring (zie adm. doss., stuk 77). Dit is de
bestreden beslissing. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag indiende bij de DVZ op 22/11/1999
die werd afgesloten door het CGVS met een negatieve beslissing op 18/02/2000. Overwegende
dat zij een tweede asielaanvraag indiende op 31/08/2000. Overwegende dat uit het feit dat
betrokkene bij haar verhoor bij de DVZ op 17/10/2000 alle medewerking weigerde en zij de tolk
uitschold moet worden afgeleid dat zij geen enkel nieuw element kan aanbrengen met
betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige
asielprocedure waarin zij die had kunnen aanbrengen.

De bovenvermelde verklaring werd niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 5 oktober 1981 betreffende de
toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,
gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993 en 11 december 1996 wordt genoemd
het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.

(…)”;

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota de volgende
excepties van niet-ontvankelijkheid opwerpt:

“A. DE RECHTSINGANG

Overeenkomstig artikel 3 van het Koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere
procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het
grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient de
vordering tot schorsing te worden ingeleid binnen de in artikel 20 bepaalde termijn.

De termijn voor het inleiden van een vordering tot nietigverklaring en schorsing wordt door
artikel 20 van hetzelfde koninklijk besluit van 9 juli 2000 bepaald op dertig dagen.

Het verzoekschrift waarbij de vordering wordt ingeleid, bevat

1/ de naam, de hoedanigheid, nationaliteit, woonplaats of zetel van de verzoekende partij alsook haar gekozen woonplaats en indien mogelijk, het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij.

2/ de naam en (het) adres van de verwerende partij.

3/ de vermelding van de beslissing waartegen de vordering tot schorsing is gericht.

4/ een uiteenzetting van de feiten en middelen die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen rechtvaardigen.

5/ een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing, de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

6/ de taal die in artikel 35 van het verhoor wordt bepaald.

7/ in voorkomend geval, het bedrag van en de nadere regels omtrent de met toepassing van artikel 17 par. 5 van de gecoördineerde wetten gevorderde dwangsom.

Het door de verzoeker ingediend verzoekschrift voldoet niet aan ten tweede bij gebrek aan vermelding van de naam en het adres van tegenpartij, ten vierde bij gebrek aan opgaaf van de feiten, ten vijfde bij gebrek aan opgaaf van de feiten die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moeten aantonen, ten zesde bij gebrek aan de opgaaf van de taal voor het verhoor.

Wel verzoekt zij om ene (een) behandeling voor een kamer met drie leden, hetgeen volgens artikel 39 van het procedurereglement van 9 juli 2000 niet mogelijk is.

Dienvolgens is het verzoekschrift niet ontvankelijk

B. DE WETTELIJKE UITSLUITING

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993 en 15 juli 1996, als volgt gesteld:

“De Minister of diens gemachtigde, kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd bij een in het eerste lid bedoelde overheid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in een procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Een beslissing om een verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.”

De wetgever heeft niet alleen de vordering tot schorsing uitgesloten, doch het staat daarenboven vast - zoals blijkt uit hetgeen volgt - dat er geen nieuwe gegevens werden aangebracht, hetgeen tot gevolg heeft dat de vordering zoals ingeleid niet ontvankelijk is.”;

2.2. Overwegende dat wat deze excepties samengenomen betreft, de eerste exceptie, wat de niet-identificatie van de tegenpartij betreft, wordt verworpen, omdat de Auditeur ambtshalve de tegenpartij heeft aangeduid, wat blijkt uit het document van 23 januari 2001 waaruit volgt dat de Belgische Staat, met name de Minister van Binnenlandse Zaken als tegenpartij wordt aangeduid; dat wat de tweede exceptie betreft die betrekking heeft op het ontbreken van een uiteenzetting van de feiten en van de middelen die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen rechtvaardigen, uit het verzoekschrift tot schorsing blijkt dat onder meer machtsoverschrijding wordt ingeroepen op basis van tien punten, zodat verzoekster een middel heeft ontwikkeld, dat op het eerste gezicht voldoende duidelijk is, opdat de Raad van State eventueel in een later stadium van de procedure er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie bijgevolg wordt verworpen; dat wat de derde exceptie betreft, die betrekking heeft op het ontbreken van feiten die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantonen, uit het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekster vreest voor mishandeling, gezien haar Roma-origine, bij een gedwongen terugkeer naar haar land van herkomst, zodat verzoekster een moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft opgenomen in haar verzoekschrift en deze exceptie wordt verworpen; dat wat

de vierde exceptie betreft in verband met de taal van het verhoor, het niet vermelden van de taal in het inleidend verzoekschrift niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven en geen substantiële vormvereiste uitmaakt; dat bijgevolg deze exceptie wordt verworpen;

2.3. Overwegende dat verzoekster om de behandeling van de zaak vraagt door een kamer met drie leden;

Overwegende dat zij deze vraag niet gestand doet ter terechtzitting van woensdag 27 februari 2002, zodat het verzoek wordt verworpen;

2.4. Overwegende dat uit het verhoorverslag van 17 oktober 2000 van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster na een incident alle verdere medewerking weigerde (adm. doss., stuk 67); dat de bevoegde ambtenaar van de tegenpartij in dit verband het volgende heeft genoteerd, gevolgd door de handtekening van de tolk en van hemzelf:

“(…)

Toen ik haar vroeg hoeveel asielaanvragen zij reeds had ingediend, antwoordde betrokkene dat het haar tweede asielaanvraag was. Ik dacht dat het minstens haar derde aanvraag was en bleef vragen hoeveel aanvragen zij al had ingediend. Daarop werd betrokkene kwaad en begon de tolk uit te maken voor zigeunerhater en leugenaar. Daarna wou betrokkene niets meer vertellen en weigerde nog verder mee te werken.

(…)”;

Overwegende dat uit wat vooraf gaat volgt dat verzoekster naar aanleiding van haar tweede (of derde) asielaanvraag geen verklaringen omtrent haar asielmotieven heeft afgelegd, zodat zij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekster ze had kunnen aanbrengen; dat bijgevolg de exceptie van niet ontvankelijkheid opgeworpen door de verwerende partij in haar nota onder punt B gegrond is;

3. Overwegende dat er grond is om toepassing te maken van artikel 7, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden in beraad gehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting,
op zevenentwintig maart tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.